

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Lenky Kaniové a soudců JUDr. Filipa Dienstbiera a JUDr. Josefa Baxy v právní věci žalobce: **V. D. H.**, zastoupeného Mgr. Štěpánem Svátkem, advokátem se sídlem Na Pankráci 820/45, Praha, proti žalované: **Ministerstvo vnitra, Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, se sídlem nám. Hrdinů 1634/3, poštovní schránka 155/SO, Praha, o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 7. 4. 2015, č. j. MV-27731-5/SO-2015, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 4. července 2017, č. j. 15 A 56/2015 - 65,

t a k t o :

- I. Kasační stížnosti **se p ř i z n á v á** odkladný účinek.
- II. Soud **v y z ý v á** žalobce, aby zaplatil do tří dnů od právní moci tohoto rozhodnutí České republiky – Nejvyššímu správnímu soudu soudní poplatek ve výši **1.000 Kč** za podání návrhu na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Kasační stížností brojí žalobce (dále jen „stěžovatel“) proti v záhlaví specifikovanému rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem, kterým byla zamítnuta žaloba proti rozhodnutí žalované ze dne 7. 4. 2015, č. j. MV-27731-5/SO-2015. Tímto rozhodnutím žalovaná zamítla odvolání žalobce proti rozhodnutí Ministerstva vnitra ze dne 6. 1. 2015, č. j. OAM-2492-32/ZR-2013, jímž byla podle § 87l odst. 1 písm. d) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), zrušena platnost žalobcova *povolení k trvalému pobytu*, neboť nepobýval na území České republiky po dobu delší než dva po sobě jdoucí roky.

[2] Stěžovatel žádá o přiznání odkladného účinku. V České republice legálně pobývá již od roku 2002 a bylo mu uděleno povolení k pobytu za účelem „sloučení rodiny“. V důsledku nabytí právní moci a vykonatelnosti rozhodnutí žalované pozbývá oprávnění pobývat legálně na území České republiky. Bezprostředním důsledkem toho je zcela jistě zahájení řízení o správním vyhoštění, a tedy bezprostřední hrozba nuceného opuštění České republiky, což v konečném důsledku mj. zasáhne do jeho soukromého a rodinného života. Na území České republiky má stěžovatel nezletilou dceru (jejíž žalobě byl v jiném řízení usnesením Krajského

soudu v Ústí nad Labem, č. j. 15 A 139/2016 - 33, přiznán odkladný účinek). V důsledku pozbytí oprávnění k pobytu stěžovatele by musela odcestovat i jeho nezletilá dcera, neboť o ni právě stěžovatel pečuje. Ke kasační stížnosti, s níž stěžovatel spojil žádost o přiznání odkladného účinku, připojil rovněž zmíněné usnesení Krajského soudu v Ústí nad Labem, dobrozdání třídní učitelky, že v České republice dcera stěžovatele velmi prospívá a dále vysvědčení dcery stěžovatele ze 7. třídy, žákovskou knížku a jiné.

[3] Žalovaná navrhlá žádosti nevyhovět. Vyzdvihla dosavadní pobytovou historii stěžovatele a uvedla, že ačkoliv nemůže předjímat výsledek event. budoucího rozhodnutí, stěžovateli by pravděpodobně byla přiznána některá z nižších forem pobytového oprávnění na území České republiky, v důsledku čehož nebude muset opustit své nezletilé dítě.

[4] Nejvyšší správní soud přistoupil k posouzení návrhu a po zvážení všech důvodů a skutečností přednesených stěžovatelem dospěl k závěru, že jsou naplněny podmínky pro přiznání odkladného účinku kasační stížnosti podle § 73 odst. 2 s. ř. s. ve spojení s § 107 odst. 1 s. ř. s.

[5] Podle § 107 s. ř. s. „*kasační stížnost nemá odkladný účinek; Nejvyšší správní soud jej však může na návrh stěžovatele přiznat. Ustanovení § 73 odst. 2 až 5 se užije přiměřeně.*“

[6] Podle § 73 odst. 2 s. ř. s. „*soud na návrh žalobce po vyjádření žalované usnesením přizná žalobě odkladný účinek, jestliže by výkon nebo jiné právní následky rozhodnutí znamenaly pro žalobce nepoměrně větší újmu, než jaká přiznáním odkladného účinku může vzniknout jiným osobám, a jestliže to nebude v rozporu s důležitým veřejným zájmem.*“

[7] Z citovaných ustanovení vyplývá, že možnost přiznání odkladného účinku kasační stížnosti je ve smyslu § 73 odst. 2 s. ř. s. podmíněna kumulativním naplněním dvou objektivních podmínek: 1) výkon nebo jiné právní následky rozhodnutí by znamenaly pro stěžovatele nepoměrně větší újmu, než jaká přiznáním odkladného účinku může vzniknout jiným osobám, a 2) přiznání odkladného účinku kasační stížnosti nebude v rozporu s důležitým veřejným zájmem. Odkladný účinek má charakter institutu mimořádného, vyhrazeného pro ojedinelé případy; je koncipován jako *dočasná procesní ochrana stěžovatele jako účastníka řízení* před okamžitým výkonem pro něj nepříznivého soudního, resp. správního rozhodnutí; přiznáním odkladného účinku je prolamována vykonatelnost rozhodnutí (viz usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 8. 2015, č. j. 6 Azs 163/2015 - 38).

[8] V nyní projednávaném případě stěžovatel svou žádost zdůvodnil zásahem do práva na soukromý a rodinný život a implicitně rovněž požadavkem práva na spravedlivý proces, kterému by mohlo řízení za jeho nepřítomnosti na území České republiky jen těžko dostat.

[9] V dané věci by mohlo být dotčeno právo stěžovatele na respektování soukromého a rodinného života ve smyslu čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (č. 209/1992 Sb.; dále jen „Úmluva“). Z tohoto ustanovení kromě substantivních negativních a pozitivních závazků vyplývají i závazky procedurální. Zásahy do zájmů chráněných čl. 8 Úmluvy totiž musí vyplývat z rozhodovacího procesu, který je spravedlivý, a dostatečně dbá na zájmy vyplývající z práva na respektování soukromého a rodinného života (srov. rozsudek velkého senátu Evropského soudu pro lidská práva ze dne 10. 5. 2001 ve věci *T. P. a K. M. proti Spojenému království*, č. 28945/95, § 72, či rozsudek Evropského soudu pro lidská práva ze dne 25. 9. 1996 ve věci *Buckley proti Spojenému království*, stížnost č. 20348/92, § 76). Osobám, do jejichž práv je v určitém řízení zasazeno, musí být dostatečným způsobem umožněno v tomto řízení chránit své zájmy. V tomto ohledu proto existuje určitá provázanost mezi čl. 8 Úmluvy a zárukami,

kteřá garantuje právo na spravedlivý proces dle čl. 6 Úmluvy (viz Kmec, J., Kosař, D., Kratochvíl, J., Bobek, M. *Evropská úmluva o lidských právech. Komentář*. 1. vydání. Praha: C. H. Beck, 2012, s. 887).

[10] Tento pozitivní závazek musel Nejvyšší správní soud vzít v potaz při poměrování újmy, která by mohla stěžovateli vzniknout nepřiznáním odkladného účinku a újmy, která by mohla vzniknout jiným osobám, pokud by k odložení účinků jinak závazného rozhodnutí došlo. Zásah do práv stěžovatele by byl v případě nepřiznání odkladného účinku podstatný, protože by musel opustit území České republiky ještě předtím, než by Nejvyšší správní soud rozhodl o jeho kasační stížnosti. Nemohl by proto náležitě chránit své zájmy díky nemožnosti vystupovat v řízení osobně, být v kontaktu se svým zástupcem, udělovat mu konkrétní pokyny pro výkon zastoupení apod. (srov. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 8. 2011, č. j. 5 As 73/2011 - 100). Naproti tomu nelze dovozovat, že by přiznání odkladného účinku mělo způsobit jakoukoliv újmu jiným osobám. V tomto poměrování proto lze dojít k závěru, že by újma hrozící stěžovateli v důsledku nepřiznání odkladného účinku byla nepoměrně větší, než možná újma hrozící jiným osobám v důsledku jeho přiznání. První kritérium přiznání odkladného účinku je proto splněno.

[11] Pokud jde o možný rozpor s důležitými veřejným zájmem, je nutné poměřovat zájem stěžovatele na ochraně jeho výše uvedených procesních práv se zájmem společnosti na ochraně veřejné bezpečnosti a veřejném pořádku. Pro zamítnutí návrhu přitom nepostačuje pouze existence kolidujícího veřejného zájmu, jak by se mohlo zdát z doslovného výkladu § 73 odst. 2 s. ř. s. Toto ustanovení je třeba vykládat ústavně konformním způsobem, a proto je třeba za pomoci testu proporcionality vážit intenzitu hrozícího zásahu do základního práva svédčícího stěžovateli s intenzitou narušení veřejného zájmu (srov. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 8. 2008, č. j. 5 As 17/2008 - 131, č. 1698/2008 Sb. NSS).

[12] Jak již bylo výše uvedeno, újma způsobená stěžovateli nepřiznáním odkladného účinku by mohla být podstatná. Intenzita narušení zmíněného veřejného zájmu by naopak vzhledem k předběžné povaze přiznání odkladného účinku byla nízká nebo maximálně mírná. Současně ze spisového materiálu nevyplývá, že by setrvání stěžovatele na území České republiky po dobu soudního řízení jakkoliv kolidovalo s veřejným zájmem. Sama žalovaná ve svém vyjádření vyzdvihovala dosavadní pobytovou historii stěžovatele v tom smyslu, že je jeho pobyt na území České republiky bezproblémový. S ohledem na to si lze jen těžko představit, že by přiznání odkladného účinku bylo v rozporu s důležitým veřejným zájmem.

[13] Úvahy žalované, že by stěžovateli pravděpodobně bylo uděleno některé z nižších forem pobytového oprávnění, na jednu stranu nepředstavují dostatečnou záruku, že nedojde k jeho dotčení na výše uvedených právech, na druhou stranu rovněž dokládají, že ani žalované nejsou známy skutečnosti, na jejichž základě by dočasné setrvání žalobce na území České republiky představovalo hrozbu nějakému veřejnému zájmu. Rovněž druhá podmínka pro přiznání odkladného účinku kasační stížnosti je tedy splněna.

[14] Z výše uvedeného tedy vyplývá, že by Nejvyšší správní soud v případě nepřiznání odkladného účinku kasační stížnosti v projednávané věci nectil výše popsany závazek státu umožnit stěžovateli účinně chránit své zájmy. Pokud by došlo k rozhodnutí o povinnosti opustit území podle § 50a odst. 3 písm. b) zákona o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, po nepřiznání odkladného účinku kasační stížnosti, jen stěží by bylo možno hovořit o spravedlivém rozhodování o jeho kasační stížnosti, které by dostatečně respektovalo zájmy vyplývající z čl. 8 Úmluvy, jak vyžaduje výše citovaná judikatura.

[15] Z těchto důvodů Nejvyšší správní soud stěžovateli vyhověl a jeho kasační stížnosti přiznal odkladný účinek podle § 107 ve spojení s § 73 odst. 2 s. ř. s. Do rozhodnutí o kasační stížnosti se tak pozastavují účinky rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 4. července 2017, č. j. 15 A 56/2015 - 65, rozhodnutí žalované ze dne 7. 4. 2015, č. j. MV-27731-5/SO-2015, i rozhodnutí Ministerstva vnitra ze dne 6. 1. 2015, č. j. OAM-2492-32/ZR-2013.

[16] Soud však připomíná, že může přiznání odkladného účinku i bez návrhu zrušit, ukáže-li se v průběhu řízení, že pro jeho přiznání nebyly důvody, nebo že tyto důvody v mezidobí odpadly (§ 73 odst. 5 ve spojení s § 107 odst. 1 s. ř. s.). Z tohoto usnesení rovněž nelze dovozovat jakékoli závěry ohledně toho, jak bude rozhodnuto o samotné kasační stížnosti (usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 4. října 2005, č. j. 8 As 26/2005 - 76, č. 1072/2007 Sb. NSS).

[17] Výrok č. II. usnesení vychází z toho, že povinnost zaplatit soudní poplatek za podání návrhu na přiznání odkladného účinku vzniká dnem právní moci rozhodnutí, jímž bylo o návrhu rozhodnuto a v němž byla navrhovateli uložena povinnost soudní poplatek zaplatit, podle § 4 odst. 1 písm. h) zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, aplikovaného *per analogiam* (viz usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 2. 2012, č. j. 1 As 27/2012 - 32). Stěžovatel je proto povinen do tří dnů od právní moci tohoto rozhodnutí zaplatit soudní poplatek ve výši 1.000 Kč. Poplatek je možno zaplatit na účet Nejvyššího správního soudu č. **3703-46127621/0710**, vedený u České národní banky, pobočka Brno. Závazný **variabilní symbol** pro identifikaci platby je: **1010527617**.

P o u č e n í: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 31. srpna 2017

JUDr. Lenka Kaniová
předsedkyně senátu

Vyhovuji výzvě a zasílám v kolkových známkách určený soudní poplatek.

podpis

Místo pro nalepení kolkových známek: